

paa Gulvet med Hænderne i Siden og mødte hende med Tavshed.

Hun sendte ham et Nik i Forbigaaende. Han fulgte hende med Øjnene og spurgte, da hun satte sig i Sofaen:

„Hvor kommer du fra? ... Du ser saa mærkværdig ophedet ud.“

„Naar du taler til mig i den Tone, Karsten, faar du ikke Svar. Det veed du!“

Hun havde rejst sig og gik hen imod Sovekammerdøren. Men da styrtede han sig over hende og greb hende om begge Haandled.

„Hvor har du været henne? Du sagde jo, du tog hjem.“

„Dersom du ikke øjeblikkelig slipper mig, raaber jeg paa Pigen!“

Lynene fra hendes Øjne bragte ham til at besinde sig. Han slap hende, og da hun var gaaet ind i Sovekammeret, skridtede han en Tid omkring i Stuen med skamfuld Mine som en straffet Skoledreng.

Pludselig standsede han og spidsede Øre. Inde fra Sovekammeret hørte han Hulken.

Han blev frygtelig ulykkelig. Det var første Gang, han hørte Jytte græde. — Han aabnede sagte Døren og gik paa Taaspidserne hen til Sengen, hvor Jytte laa med Ansigtet trykket ned i Hovedpuden. Synet gjorde ham ganske fortvivlet. Han sank ned paa Knæ ved Siden af hende.

„Tag det dog ikke saa alvorligt, Jytte! Jeg ber dig virkelig saa mange Gange om Forladelse! Du veed jo, at det aldrig kunde falde mig ind for Alvor at mistænke